Giới thiệu Bạo Tiếu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Ngươi Bỏ Vợ

-ĐOẠN NGẮN-

"Muốn thư bỏ vợ? Được! Thị tẩm bảy đêm, làm cho Bổn Vương thoả mãn sẽ thành toàn ngươi ."

Mặc Liên Thành nhẹ nhàng ném xuống dưới tạc đạn lời nói . Khúc Đàn Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn xoắn xuýt , lắc lắc khăn tay nhỏ cắn răng một cái , gật đầu.

Vì vậy, khóa cửa, rơi cửa sổ. Bảy ngày bảy đêm ... Xong việc về sau, Khúc Đàn Nhi không đứng dậy được lại duỗi ra bàn tay nhỏ bé hỏi thư bỏ vợ , không ngờ.

"Bổn Vương không hài lòng, lại một lần bảy đêm nữa ..."

--- ------ ------ ------ ------

Bát Vương Gia Mặc Liên Thành nhíu mày nói: "Bản Vương nói một, ngươi liền không thể đáp hai."

"Vâng." Cái kia nàng đáp ba là được, cũng không phiền phức.

"Bản Vương muốn ngươi hướng đông, ngươi không thể hướng tây."

"Vâng." Khúc Đàn Nhi lại dịu dàng ngoan ngoãn gật đầu, không thể hướng đông cùng hướng tây, cái kia hướng nam bắc. .

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiếu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Ngươi Bỏ Vợ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Thấy chết mà không cứu, thật độc ác

Nước Đông Nhạc, bốn phương bình định (bình an + ổn định), quốc thái dân an, nơi nơi đều thấy phồn vinh.

Kinh Thành, bên trong phủ Khúc thượng thư, hôm nay cũng vô cùng náo nhiệt.

Nghe nói là một nhân vật lớn phong hoa tuyệt đại muốn ghé thăm.

Chỉ là cái không khí náo nhiệt không có đến được cái hậu viện hẻo lánh.

Bức tường viện cao kia thực làm người ta khiếp sợ. Vốn trước không có cao như vậy, lại vì một lý do nào đó, năm qua năm, lại dần dần xây cao lên, cuối cùng cao đến mức dọa người như hôm nay.

Giờ phút này, bên cạnh hậu viện tường lại có bóng dáng một nữ tử mặc xiêm y xanh đứng lặng. Nàng đẹp không gì sánh bằng. Bên dưới hàng lông mi dài là một đôi mắt to linh động mang vẻ thanh tịnh, mũi thon cao thẳng cùng đôi môi ướt át. Mỹ nhân lại mang một vẻ mặt ai oán, phối hợp với bề ngoài giống như cũng có thể bị gió thổi bay… Quả thực là một khuôn rời của Lâm Đại Ngọc.

*Lâm Đại Ngọc: là một nhân vật hư cấu trong cuốn tiểu thuyết Hồng lâu mộng với vẻ ngoài mong manh như hoa phù dung, là trang tuyệt thế giai nhân hiếm có.

Hai năm rồi, nói là dài cũng không phải dài, nói là ngắn cũng không phải là ngắn, nhưng lại đủ khiến người ta nén mà chết.

Tìm cách thoát chạy hai năm, cũng đã thất bại hai năm.

Nàng là Khúc Đàn Nhi – một con người hiện đại thế kỉ 21 – nói dễ nghe là học người ta theo mốt xuyên không, nói khó nghe là ông trời ném nàng vào nơi không hề có chút nhân tính này.

Nàng không phải chỉ theo giáo viên lịch sử đi một chuyến đến bảo tàng thôi sao? Nàng nghe nói có một số đồ cổ không biết đến từ thời đại nào, mà nàng lại không cẩn thận ngả lưng xuống chiếc giường này thôi mà. Nghe nói nó có thể khiến người ta ngất đi hoặc hoa mày chóng mặt khi chỉ nhìn nó. Cuối cùng kết quả nằm một cái… Thôi quên đi.

Được rồi, có lẽ một ngày nào đó tâm tình nàng không tốt, nghĩ đến việc nhảy sông tự vẫn, cắt cổ tự vẫn, treo cổ tự vẫn hay uống thuốc độc, nói không chừng sẽ gặp vận cứt chó mà cho xuyên trở về được.

Bất quá, hôm nay sẽ là thời cơ tốt nhất để nàng đào tẩu.

Nàng nghe nói hôm nay hậu viện sẽ không bị canh gác nghiêm ngặt.

Còn nghe nói hôm nay người được gọi là cha nàng sẽ rất bận rộn, sẽ không có thời gian chú ý đến nàng.

Nguyên nhân cũng bởi vì hôm nay nhân vật rất được những nhân vật lớn mặt trong nội cung coi trọng – Bát Vương gia – sẽ tới. Chỉ thấy đồn rằng hắn hai mươi hai tuổi, là rồng phượng trong biển người, làm điên đảo vô số nữ nhân.

Vốn hắn có nữ nhân hay không cũng chẳng có quan hệ gì tới nàng đây, nhưng hết lần này đến lần khác, cái kẻ được nữ nhân yêu thích Bát Vương gia này lại vừa là đối tượng chỉ hôn của nàng.

Khúc Đàn Nhi sâu kín nhìn bức tường cao, trong mắt lóe lên sự ai oán trong chớp mắt rồi mí mắt lại từ từ rũ xuống. Mười ngón tay nàng xoắn lại một chỗ giống như đang đấu tranh điều gì đó.

Nàng sau đó khẽ cắn môi mỏng, đôi mắt dễ thương lóe lên sự kiên quyết, "Sợ cái gì mà sợ? Cùng lắm chạy trốn thất bại thì lại để cho Khúc lão bà dùng gia pháp thôi. Nằm trên giường mười ngày nửa tháng liền hồi phục rồi!"

Liền sau đó, sau khi xác định xung quanh thật sự không có người, nàng khom lưng xuống, nhanh chóng đem mép váy kéo cao một chút buộc lại rồi giẫm lên tảng đá lớn bên cạnh góc tường đã sớm chuẩn bị trước đó. Nàng dùng một cành cây nhỏ lấy đà leo lên.

Cuối cùng…

Hết thảy nghĩ mọi thứ quá thuận lợi, thời điểm nàng leo được lên trên tường vừa định nhảy xuống, chỉ là độ cao phía dưới lại làm cho nàng muốn đập đầu vào tường.

Hai mắt như bốc cháy, khóe miệng khẽ co rút, không khỏi khẽ nguyền rủa bọn họ làm tường cao đến như thế làm gì.

Nàng vô tình tìm được cơ hội trốn thoát này nên cũng không mang gì ngoài một chút tiền lẻ. (Thực ra thì do nàng cố bỏ trốn quá nhiều nên lúc nào cũng bị các nô tì kiểm tra chặt chẽ, nàng có muốn mang theo cũng không được.)

Nhảy, nàng sẽ chết rất khó coi.

Không nhảy, kết cục của nàng càng thảm hại hơn.

Huh? Hình như phía ngoài hẻm có người?

Trong nháy mắt nhìn thấy người nọ Khúc Đàn Nhi ngẩn ra một chút. Mặc dù chỉ nhìn lướt qua không thể nhìn rõ khuôn mặt nàng cũng cảm nhận được vẻ tuyệt mỹ phong hoa của người kia. Một bộ bạch gấm khoác trên dáng người bạch ngọc như thanh tùng. Người nọ nhẹ lay động quạt xếp, nhàn nhã ung dung bước tới, như mây trắng phiêu diêu trên đỉnh Thanh Sơn dưới ánh trăng mờ của màn đêm sâu kín.

Nhưng rất nhanh, Khúc Đàn Nhi xem thường mà bĩu cái miệng nhỏ nhắn.

NND, tên này đoán chừng cũng là một cái tên B hàng*

*B hàng: ý chỉ hành vi tự thỏa mãn với mục đích là có được cảm giác yêu bản thân với những hành động đạo đức giả hay thậm chí lừa người khác về bản chất của mình, phô bày những đức tính mà họ không có.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiếu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Ngươi Bỏ Vợ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Nguồn nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiếu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Ngươi Bỏ Vợ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Thấy chết không cứu, quá độc ác (3)

"Nguyên lai là Mặc công tử. Không biết công tử có thể giúp tiểu nữ một chuyện không. Lần này công tử giúp tiểu nữ, ngày sau tiểu nữ nguyện báo đáp ơn cứu giúp của công tử." Khúc Đàn Nhi ai oán nhìn hắn, giọng điệu lại chậm chạp, tựa như không vội. Thật ra... Trời đất chứng giám, nàng hiện tại gấp đến độ muốn chết.

Nếu như phải đợi tiếp nữa, nàng liền không cần lo lắng lo lắng nhảy xuống có thể thành nửa sống nửa chết hay không nữa, mà là lo lắng có thể chết bên trong đại viện sau lưng hay không.

"Chuyện gì, rất trọng yếu sao?" Mặc Liên Thành cười nhạt.

"Kỳ thật cũng không phải là đại sự gì, chỉ là..."

"Nếu không phải là chuyện gì, vậy liền thứ tội tại hạ không phụng bồi." Nói xong hắn liền làm bộ quay người.

"Không phải... Cái kia, ngươi, chờ chút..." Khúc Đàn Nhi quýnh lên, kém chút nữa liền đem lời thô tục mắng ra rồi lại lập tức ý thức được mình đang ở trong cái tình huống gì, lửa giận lớn đến cỡ nào cũng phải hung ác đè xuống.

Chỉ là cái tên nam nhân đáng chết này, chẳng lẽ hắn bị mù hay sao? Không thấy được một mỹ nhân dịu dàng như nàng đang bị kẹt trên tường sao?

Nàng vội vàng nói: "Tiểu nữ lại bị kẹt trên tường này cũng đã một đoạn thời gian, không biết công tử có thể hay không nhờ ôm tiểu nữ xuống, tiểu nữ sẽ vô cùng cảm kích."

"Không thể."

"Vì sao?" Nàng sững sờ.

"Nam nữ thụ thụ bất thân."

"Hiện tại không có người, công tử quá mức lo ngại rồi." Muốn chết, tên nam nhân đáng chết này, lại còn bắt nàng phải dài dòng, nàng liền nhảy xuống đập chết hắn.

Bất quá tên này, nhìn cái thần thái kia, tên tiểu tử này, rõ ràng là đồng loại, là đồng loại nha.

Quả nhiên cũng là một cái tên B hàng, trong lòng Khúc Đàn Nhi lại một lần nữa khẳng định cái ấn tượng đầu tiên này.

"Ta sẽ lương tâm bất an." Mặc Liên Thành hai tay ôm ngực, như xem kịch một dạng quét lấy nàng, ý rõ ràng là muốn khoanh tay đứng nhìn.

"Ngươi..." An em gái ngươi a!

Đột nhiên từ bên kia bức tường phát ra những âm thanh huyên náo, "Không thấy Tứ tiểu thư, mau tìm Tứ tiểu thư trở về!"

Khúc Đàn Nhi vừa mới nói gì, bất thình lình nghe được sau lưng những tiếng bước chân gấp gáp. Hiện tại lại nghe thấy những lời kia, không phải những ngươi kia nên bối rồi mà chính nàng mới là người nên hoảng loạn. Nàng vội nhìn về phía Mặc Liên Thành, "Cái này, xin ngài..."

"Ah! Tứ tiểu thư ở chỗ này, người tới đây mau, Tứ tiểu thư lại muốn chạy trốn." Một tên gia nhân phát hiện ra nàng, lập tức kêu ầm lên.

"Đáng chết! Đám người này..." Khúc Đàn Nhi khẽ nguyền rủa. Giây phút ánh mắt hướng nhìn Mặc Liên Thành, nàng thu lại biểu cảm của mình, ôn nhu nói. "Phiền Mặc công tử lúc ra nhảy xuống có thể đỡ ta một chút. Cái này..."

"Ta tại sao phải đỡ ngươi?"

"Ách?" Một câu tại sao, đôi mắt đẹp của Khúc Đàn Nhi lại khẽ nheo lại.

Trong lòng nàng đương nhiên biết rõ hắn không có nghĩa vụ phải đỡ nàng. Chỉ là, cái tên thối nam nhân này! Hắn là nam nhân mà nàng là mỹ nữ, từ xưa đến nay sẽ lại có một nam nhân bình thường nào trơ mắt nhìn mỹ nhân ngã xuống từ tường cao này sao?

Đã vậy liền đánh cược một phen đi! Nàng âm thầm cắn răng, một bên muốn nhảy, một bên phát ra ưu thế nữ nhân.

"Mặc công tử xin chờ chút! Trước tiên ngươi đỡ lấy ta rồi hẵng nói..."

"Ôm..." Mặc Liên Thành còn chưa có kịp nói xong, mà động tác của Khúc Đàn Nhi cũng đã làm xong.

Cơ hồ là làm một mạch, liền không mang theo nửa điểm do dự, nắm ngay thời cơ, tìm đúng điểm rơi xuống, tựa hồ là một phen tính kỹ nghĩ sâu, một kế hoạch được thiết kế hoàn mỹ. Mà duy nhất không hoàn mỹ, chính là tính toán sai lầm cái người nào đó biết di động.

Sau đó... Nàng liền ân hận hành động của mình.

Bộp! một tiếng, Khúc Đàn Nhi liền khổ sở ngã bẹp.

Cả người lúc này nằm sấp trên mặt đất, ăn đầy miệng bùn đất, chật vật tới mức tạm thời không dậy nổi.

Trong nháy mắt rơi xuống đó, nàng liền có cảm giác muốn cắm nín đi...

Bởi vì Mặc Liên Thành lúc Khúc Đàn Nhi nhảy xuống kia, trong chớp mắt, lại cố ý đem thân thể hướng bên cạnh dời đi.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiếu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Ngươi Bỏ Vợ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Thấy chết không cứu, quá độc ác (4)

Hắn dời đi, môi hoàn mỹ khẽ mở, nàng hoàn toàn nghe được, là chậm rãi hoàn thành cái lời nói lúc trước chưa có nói xong, một cái: là chữ "Xin lỗi" (khiểm), thật xin lỗi (Bão khiểm)! Không phải là ôm (bão)!

Mỹ nữ thế nào cũng đã đáp đất rồi.

"Phốc!" Khúc Đàn Nhi đem bùn đất bên trong miệng phun ra ngoài, đôi mắt đẹp lóe lên tia hung ác, cũng không có trừng ai, nhưng kém chút nữa trừng thành một cái lỗ trên mặt đất rồi. Sau đó…

"Ngươi vừa rồi tại sao lại không đỡ ta?" Nàng buồn bã, nàng oán, nàng bi, nàng thảm… Thế nào nàng lại xui xẻo như vậy, gặp phải một cái nam nhân hỗn đản.

Mặc Liên Thành cử chỉ ưu nhã nhẹ nhàng phủi bớt bụi trên người hắn do lúc nàng nhảy xuống. Nữ nhân này cũng không có giống bề ngoài dịu hiền mềm mại của nàng. Lời đồn đại quả nhiên không thể tin. Xem ra, vở kịch sau này, có lẽ sẽ rất đặc sắc đây. Hắn liền cười nhạt một tiếng, lơ đễnh hỏi: "Ta có nói qua muốn đỡ ngươi sao?"

"Nhưng ngươi cũng không nói là không đỡ nha."

"Cho nên bây giờ ngươi mới có thể nằm trên mặt đất."

"…" Nàng, nàng, nàng… lần đầu tiên, có xúc động muốn giết người. Bất đắc dĩ, toàn thân nàng trước mắt đau muốn chết, đầu hơi nâng lên, ánh mắt đảo qua hắn: "Công tử, ngươi không thể đỡ ta dậy một chút sao?"

Rất nhanh, thấy chết không cứu, nàng từng trải nghiệm qua.

Nhưng thấy ngã không đỡ, nàng cũng lại gặp đến.

Mặc Liên Thành nói: "Ngươi có tay có chân, bản thân tự đứng lên, có khi còn càng nhanh hơn."

"!!!..." Xác thực, cái tên nam nhân, tâm đủ ác.

Khúc Đàn Nhi hiện tại không phải muốn đứng dậy, mà là muốn đạp cho hắn một cước bay đến hầm cầu đi.

"A… Tứ tiểu thư, ngài tại sao lại ở chỗ này, lão gia đang tìm ngài đó." Một đám gia nhân vội vã đuổi ra, thấy Khúc Đàn Nhi nằm sấp trên mặt đất, vội vã đem nàng đỡ dậy, sau đó ngượng ngùng quét mắt qua phía Mặc Liên Thành một chút, lại hướng phía cửa sau mang nàng đem về.

Mặc Liên Thành thú vị nhìn bọn hắn vội vã rời đi.

Bỗng nhiên, hắn có chút mong chờ lúc sau nàng nhìn thấy hắn là phu quân tương lai của nàng, sẽ xuất hiện một cái thần sắc như thế nào.

Sau quá nửa canh giờ.

Khúc Đàn Nhi trở lại trong phủ, nhận mệnh thay một bộ váy dài đương thời với họa tiết mây bên cạnh, thiếu chút nữa là để cho người ta khiêng đến sảnh chính. Cả quá trình từ đầu đến cuối nàng chỉ cảm thấy mình như một con cá chết, mà những cái nô tì đang ở nhích tới nhích lui sửa soạn nàng, đoán chừng là coi nàng thành con rối đi.

Từ khi vào sảnh chính nàng, nàng cũng không hề ngẩng đầu lên.

Chỉ vì, hôm nay kẻ đại giá quang lâm, là vị hôn phu của nàng, Bát Vương gia Mặc Liên Thành.

Còn về hắn dáng dấp ra sao? Quản hắn làm gì, chỉ cần lớn lên giống người, lớn lên không có lỗi với bách tính trăm họ là được rồi.

"Đàn Nhi khấu kiến cha, khấu kiến đại nương." Khúc Đàn Nhi ôn nhu cúi đầu, tao nhã lịch sự mà thi lễ. Hai tay nàng đặt phía trước, mười ngón tay thon

dài cùng một chỗ, bày ra dáng dấp mười phần là một cô gái ngoan ngoãn… Không cần phải giả trang, vốn là bề ngoài của nàng luôn tạo cho người ta cái cảm giác này.

"Đàn Nhi, còn không mau bái kiến Bát Vương gia cùng…" Thanh âm uy nghiêm của Khúc Giang Lâm vang lên.

"Vâng, Đàn Nhi bái kiến Bát Vương gia, không biết Bát Vương gia hôm nay đến, khổng thể tiếp đón từ xa, mong rằng Bát Vương gia sẽ không trách Đàn Nhi thất lễ." Không đợi Khúc Giang Lâm nói xong, Khúc Đàn Nhi trực tiếp hướng bên phải chỗ ngồi, cho rằng đó là chỗ Mặc Liên Thành, khẽ chào thân, nói ra một đoạn lời chào máy móc đông cứng.

Quản hắn là bát gia hay chim sáo (bát ca) làm gì, kể cả xem như hắn là chim hoàng anh cũng đều chẳng có gì mà nói.

Chỉ là, Khúc Giang Lâm lại quát nhẹ: "Hồ đồ, đó là Thập Tứ Vương gia, Bát Vương gia là ngồi ở…"

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiếu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Ngươi Bỏ Vợ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 5: Trang a, trang a, nàng liền trang

*trang: giả vờ, giả trang

"Đàn Nhi khấu kiến Bát Vương gia, Bát Vương gia thỉnh an." Khúc Đàn Nhi cũng không cấp bách, tất nhiên không phải chỗ ngồi bên phải, thì chính là bên trái đi. Một trái một phải, dù sao cũng là một trong hai bên. Một cái Bát Vương gia cũng là đủ, muốn làm cái chợ hay sao, lại thêm một tên Thập Tứ Vương gia cũng tới xem náo nhiệt.

Chỉ cần Khúc Đàn Nhi nhấc đầu lên một chút liền có thể biết được ai với ai nhưng nàng lại mảy may không có ý nghĩ ngẩng đầu lên. Tuy ngẩng đầu có thể thấy trăng sáng, khụ…, cũng chỉ giống thấy nóc nhà thôi mà. Cúi đầu mặc dù có thể không nhớ cố hương, nhưng ít ra có thể nhìn thấy đôi giày dưới chân bản thân như thế nào... Xem ra giày này nên thay mới.

"Đứa nhỏ này, ngươi là đang bái kiến cha của ngươi." Khúc Giang Lâm tức giận đến đỏ bừng cả mặt nhưng trước mặt Mặc Liên Thành lại không tiện phát tác, "Bát Vương gia ngồi ở ghế chính diện."

"Ồ, thật có lỗi." Khuôn mặt nhỏ của Khúc Đàn Nhi rất hợp tình hợp lý mà hiện lên một tầng xấu hổ. Được rồi, nàng thừa nhận vừa mới này có chút cố ý, nhưng Khúc lão già này cũng quá dễ bị kích động đi. Sau đó, nàng liền hướng phía ghế chính diện , vẫn mang bộ dạng phục tùng như cũ, không nhanh không chậm thi lễ, "Đàn Nhi bái kiến Bát Vương gia. Hóa ra Vương gia lại chạy đến chỗ này ngồi, đã thất lễ rồi."

Lời này vừa nói ra!

"Phốc!" Liền có người cười!

Mà Khúc Giang Lâm lại tức giận đến mức thiếu chút nữa thổ huyết, bất quá, trên mặt lại vẫn giữ vẻ khách sáo, "Tiểu nữ để Thập Tứ Vương gia chê cười rồi."

"Rất tốt." Khuôn mặt tuấn mỹ của Mặc Liên Thành lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Từ lúc Khúc Đàn Nhi bước vào ánh mắt hắn vẫn như có như không nhìn theo nàng, có vẻ như đang chờ khuôn mặt sau khi ngẩng đầu. Chỉ là, hy vọng này có lẽ không thành vì nữ nhân này dường như căn bản là không có ý nguyện ngẩng đầu lên.

Rất tốt?

Cái gì rất tốt?

Khúc Đàn Nhi chớp mắt, thực sự đọc không hiểu ý nghĩa bên trong lời nói của Mặc Liên Thành rốt cục có ý tứ gì?

Khúc Giang Lâm lại ra vẻ tỉnh táo nói một chút lời xã giao.

Trong lúc trò chuyện lại có người nói tới dung nhan của Khúc Đàn Nhi.

Một lúc sau, Khúc Giang Lâm hạ lệnh: "Đàn Nhi, ngẩng đầu lên để Bát Vương gia nhìn một chút."

"Cha, nữ nhi đau đầu." Nàng nhẹ giọng thì thầm, yếu đuối vô cùng.

"Làm sao lại đau đầu? Đau đầu cũng phải ngẩng lên." Sắc mặt Khúc Giang Lâm khẽ biến, thấp giọng quát, biểu lộ có chút tức giận. Tại sao cái nữ nhi này của hắn vào cái thời điểm mấu chốt này lại như xe tuột xích*?

*xe tuột xích: thành ngữ Trung Quốc, ý chỉ làm hỏng việc những lúc quan trọng.

"Cha, trên mặt nữ nhi có mụn, rất khó coi." Đủ rõ ràng và dễ hiểu chưa, hay còn muốn nàng miêu tả kỹ thêm một chút?

"Có phải đang nghĩ muốn cùng cha đối nghịch?" Khúc lão gia cuối cùng vẫn là tức giận.

"Cha..." Khúc Đàn Nhi nhát gan ai oán một tiếng, khiến người ta không đành lòng cự tuyệt. Khả năng diễn kịch này của nàng quả là lô hỏa thuần thanh*.

*lô hỏa thuần thanh: ý chỉ sự hoàn hảo.

"Ngươi..."

"Cha, ngài không nên tức giận, cẩn thận lại ảnh hưởng đến sức khỏe. Nữ nhi thực thẹn thùng, thật không dám ngẩng đầu. Nếu như lớn lên quá xấu, dọa sợ Bát Vương gia thì phải làm sao bây giờ? Nó lại trở thành tội lớn của Khúc phủ." Tức giận đi, tức giận đi, tốt nhất là tức đến thổ huyết, tức giận đến mức hôn sự cũng hủy bỏ thì càng tốt! Chỉ là...

Cái tên nào không thức thời lại đang cười trộm?

Bên trái, bên phải, hay là ghế chính diện... Là tên đáng chết Thập Tứ Vương gia Mặc Tĩnh Hiên?

"Đây chính là Vương phi tương lai của Bản vương?" Ngón tay ngọc thon dài của Mặc Liên Thành gõ nhẹ lên bàn trà, mắt phượng hẹp dài hứng thú nhìn chằm chằm Khúc Đàn Nhi. Ngược lại hắn cũng muốn xem xem cha con Khúc Giáng Lâm muốn diễn kịch gì.

Khúc Giang Lâm nghĩ thấy mọi chuyện đang xấu đi, nơm nớp lo sợ mà quỳ xuống trước mặt Mặc Liên Thành, "Là do ta quản giáo không nghiêm, thỉnh Vương gia thứ tội. Nếu như Vương gia không thích tiểu nữ, vậy cái hôn sự này cũng có thể không tính. Là tiểu nữ không xứng được với Vương gia."

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiếu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Ngươi Bỏ Vợ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Trang a, trang a, nàng liền trang (2)

Nghe vậy, Khúc Đàn Nhi vui vẻ, không nghĩ đến, nàng mới chỉ nói có mấy câu không xuôi tai như thế thôi mà lại có thể khiến hôn sự này sôi hỏng bỏng không rồi! Đáng lẽ nên nói sớm đi. Nói sớm hơn, nàng cũng không cần phải kìm nén đến khó chịu như vậy.

Bất quá, bây giờ nàng cần nhẫn. Một chút này cũng không nhẫn nhịn được sẽ hỏng đại sự.

Nhưng là cái tên Bát Vương gia này có thể gật đầu nhanh lên hay không. Chỉ cần hắn nói câu hôn sự thất bại, sau này nàng liền chắn chắn sẽ đốt nhang bái Phật, cảm tạ đại ân đại đức buông tha nàng một lần của hắn.

"Khúc đại nhân ý muốn bảo Bản vương từ hôn?" Mặc Liên Thành nhẹ giương tay áo tựa mây trôi, ngón tay thon dài như ngọc, nhẹ nhàng vuốt ve chén trà trên chiếc bàn gỗ hoa lê, cười yếu ớt như hòa như gió nhẹ, đạm nhiên nói.

"..." Đúng vậy, đúng vậy! Ngươi nhanh gật đầu đáp ứng là được. Khóe miệng Khúc Đàn Nhi giật giật, nhịn xuống xúc động đem lời nói phun ra.

Khúc Giang Lâm quỳ trên mặt đất, "Tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của Vương gia, tuyệt không dám có nửa điểm oán trách."

"Nếu Bản vương nhớ không lầm thì hôn sự này là do Hoàng Thượng ban hôn."

"Cái này..."

"Khúc đại nhân cảm thấy Bản vương có thể hủy đi cái hôn sự này sao?"

"..." Vẻ mặt Khúc Giang Lâm hoàn toàn là kinh sợ.

"Tất nhiên hủy hôn không được. Nên là, Khúc đại nhân tranh thủ thời gian mà chọn ngày lành tháng tốt đi." Mặc Liên Thành nhàn nhạt đáp lời, giọng nói cũng không có biến hóa qua.

"…" Ách? Không thể nào.

Khúc Đàn Nhi giật mình. Hắn nói ngày lành tháng tốt… Chỉ là vẻn vẹn một cái thánh chỉ, cứ như thế mà đem nàng đi gả chồng?

"Vâng vâng vâng, hạ quan đã rõ." Khúc Giang Lâm lập tức đáp ứng, hớn hở ra mặt.

"Không còn sớm, Bản vương nên trở về phủ, Khúc Đại Nhân không cần đưa." Mặc Liên Thành không nhanh không chậm đứng dậy, mặt phượng nhàn nhạt quét qua đến Khúc Đàn Nhi, khóe miệng thoáng khẽ động một cái. Lại làm một bộ dáng muốn nói cái gì đó nhưng rốt cuộc là cũng không đem lời nói ra, nhẹ giơ bước chân khoan thai hướng cửa lớn mà rời đi.

Mặc Liên Thành vừa đi, Thập Tứ Vương gia Mặc Tĩnh Hiên cũng đi theo.

"Cung tiễn Bát Vương gia, Thập Tứ Vương gia." Khúc Giang Lâm cong người đứng lên, hơi cúi đầu, lại vừa vặn che giấu khóe miệng ý cười đạt được mục đích…

Mặc Liên Thành hai người ra khỏi Khúc phủ.

Con đường dưới chân là một lớp đá xanh. Vì đây là nơi ở của những kẻ giàu sang phú quý nên cũng chỉ có một ít người qua đường.

Trong xe ngựa xa hoa của vương phủ.

Mặc Tĩnh Hiên nghiêng người dựa vào cửa sổ xe, nhịn không được hỏi: "Bát ca, ta thật không hiểu, tại sao huynh lại đáp ứng cưới nàng? Nàng và Đại vương huynh…" Khẩu khí mang theo mấy phần chán ghét cùng không tình nguyện. Người nào không biết Khúc phủ Tứ tiểu thư và Đại vương gia có mối quan hệ không rõ ràng? Thế nhưng, người hắn luôn sùng bái – Bát ca cưới phi tử lại là nàng.

Mặc Liên Thành khóe môi nhẹ nhàng nở một nụ cười đùa cợt, "Đệ nói xem?"

"Ta nói? Ta là không rõ. Thực sự ta không hiểu nữ nhân kia có gì tốt, trừ gật đầu vẫn là gật đầu. Huynh nhìn nàng mới rồi, từ đầu đến cuối đều không có ngẩng đầu lên. Nói không chừng,… nàng lớn lên bề ngoài là mang khuôn mặt bị rỗ, không dám để người khác nhìn thấy. Lại nhìn đến tư thế cái tên Khúc đại nhân kia, rõ ràng là đang tính cái âm mưu quỷ kế gì đấy. Nếu huynh thực sự cưới cái nữ nhân kia, Bát ca không sợ sau này huynh có ngày lành tháng tốt gì trôi qua sao?"

"Hoàng lệnh làm khó." Mặc Liên Thành nhẹ nhàng đưa ra một cái lý do quan trọng.

"Phi! Bát ca, người khác không biết huynh, ta còn không biết huynh là ai sao? Đừng nói là Phụ vương hạ chỉ, kể cả có là Thái hậu hạ mệnh lệnh, huynh cũng chưa chắc nhất định sẽ làm theo. Huynh đến cùng…"

"Ngươi từng có thấy ta cự tuyệt bất cứ người nào đưa ta nữ nhân qua?"

"Ồ, cái kia cũng đúng."

"Là trò hay cũng sắp được biểu diễn rồi." Mặc Liên Thành nhẹ đáp lời, ánh mắt lại là một mảnh lạnh lùng.

Ở bên ngoài, thị vệ thân tín của Mặc Liên Thành là Vu Hạo một mực cảnh giác xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiếu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Ngươi Bỏ Vợ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Trang a, trang a, nàng liền trang 3

Khúc Phủ, tiểu viện của Tứ Tiểu Thư.

Vì sân nhỏ không lớn, nên cũng không đặt một cái tên viện cụ thể. Trong nội viện lại xuất hiện đám nhỏ túm tụm càng đàm luận càng hăng say đến không cẩn thận. Bên trái căn phòng chính của tiểu viện có trồng một cây đào, ở đây nhiều năm như vậy Khúc Đàn Nhi chưa từng thấy nó một lần nở hoa, càng đừng nói kết quả. Chính giữa tiểu viện là một phần hòn non bộ nhỏ, còn có thêm một cái ao nhỏ, nuôi cá nào là chết cá đó.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, lá rụng không tiếng động.

Duy chỉ có cửa phòng, vẫn tiếp tục đóng chặt.

Bên trong truyền ra từng đợt tiếng cười như chuông bạc.

Từ thanh âm tiếng cười có thể nhận ra chủ nhân của nó đang vô cùng thoải mái.

"Ha ha, Kính Tâm, ta nói với ngươi nha, vừa rồi ngươi không có ở sảnh chính thật sự là lãng phí đi. Ngươi không biết, Khúc lão gia tử tức giận đến dựng râu trừng mắt, còn thiếu chút nữa là đem đao lớn vung ra đem ta cho chem. Còn may, hiện tại ngươi còn có thể nhìn thấy ta miễn cưỡng sống sót trở về. Nếu không, ta nghĩ ngươi sẽ lại cần một chồng khăn tay đến lau nước mắt."

Bởi vì cao hứng quá mức, thanh âm của Khúc Đàn Nhi so với bình thường lại lớn hơn một chút.

Một nha hoàn trong bộ xiêm y xanh lam từ phòng trong đi ra, tuổi tác cùng Khúc Đàn Nhi không sai biệt lắm, trên khuôn mặt thanh tú lộ ra mấy phần bất đắc dĩ, thấp giọng nhắc nhở: "Tiểu Thư, Cửu Phu nhân nói, không được nói chuyện lớn tiếng như vậy, cũng không thể thô lỗ như thế."

"Ồ, được thôi. Nhưng mà… Dù sao hiện tại cũng không ai nhìn thấy, sợ cái gì."

"Cửu Phu Nhân nói, coi như không ai, Tiểu Thư cũng phải hành xử tử tế."

"Ai, được được, ta biết. . . Khụ, cái kia, không biết Kính Tâm cảm thấy giọng điệu của ta hiện tại đã đủ để ngươi hài lòng? Vừa rồi đều tại ta, là ta quá chủ quan, về sau ta nhất định ghi nhớ dạy bảo của mẫu thân, quyết không tái phạm." Khúc Đàn Nhi lười biếng khoát khoát tay, một mặt không thèm để ý. Nhưng lời vừa nói ra được phân nửa, Kính Tâm trừng mắt nhìn Khúc Đàn Nhi. Cũng là bất đắc dĩ, giọng điệu đành trở nên nhu hòa, lại làm ra một loại thanh âm ôn nhu lừa người, tư thế cũng trở nên hiền lương thục đức.

Nàng sẽ ngất mất! Nàng không thể nào làm được cái này!

Hết lần này tới lần khác lại phải thời thời khắc khắc giả trang thành cái dạng này, nàng dám khẳng định, sớm muộn gì nàng đều sẽ chết tại loại này điều không điều, lệ không lệ* của cái gia huấn này.

*điều: điều luật, lệ: luật lệ. Ý chỉ tương đương với luật bất thành văn.

"Tiểu Thư. . ." Kính Tâm lại lần nữa hô.

"Làm gì?" Khúc Đàn Nhi bước ra một bước dài, xoay người một cái. Phịch một tiếng, cái mông liền ngồi vào ghế đặt tại trước mặt gương, lại thoải mái mà cong một chân vắt lên cái tay vịn khác trên ghế, khuôn mặt nhỏ nghi ngờ nhìn xem Kính Tâm.

"Tiểu Thư, phu nhân nói, đi chớ quay đầu, nói chớ vén môi, ngồi chớ động gối, đứng chớ đưng đưa váy, tất cả đều không thể thiếu."

"Ừm, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa. Hôm nay coi như lần cuối." Ai, sớm biết Kính Tâm sẽ nói ra một câu như thế. Nhưng. . . Nàng cũng là hữu tâm vô lực nha, có một câu nói, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời nha.

"Còn có. . ."

"Ừm?" Còn có cái gì?

"Tiểu Thư, ngươi bây giờ tư thế ngồi không đúng, đem hai chân cất kỹ, không được đung đưa váy." Kính Tâm đi qua, cẩn thận dạy bảo.

"Ừm." Ai, quả nhiên, cái này Tiểu Thư nhà giàu thật đúng là không chịu nổi, thật không phải người bình thường có thể nhận được.

Kính Tâm bất thình lình nghĩ đến cái gì, kinh sợ hỏi: "Tiểu Thư, ngươi vừa mới có phải lại khiến lão gia giận hay không?"

"Khụ, cứ coi như thế đi. Bất quá còn tốt, hắn còn chưa tức đến phun máu. . ." Khúc Đàn Nhi vừa định cười to, nhưng thấy Kính Tâm lại bày một cái mặt đen, bờ môi chỉ là khẽ động như vậy một cái, đè xuống tiếng cười, chầm chập nói: "Ai, ngươi không biết. Vừa rồi ta thiếu chút có thể chạy thoát. Thế nhưng kết quả nửa đường lại nhảy ra một tên Trình Giảo Kim. Hắn không giúp đỡ cũng được đi, thế mà còn đứng ở một bên xem kịch, làm hại ta ngã xương cốt đều nhanh rời rạc."

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiếu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Ngươi Bỏ Vợ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Trốn cũng không thoát, vậy thì gả đi 1

Khúc Đàn Nhi không nhắc đến Mặc Liên Thành còn tốt, vừa nhắc đến, thực tức giận như có lửa.

Từ Địa Cầu hiện đại lăn lộn đến Đông Nhạc Quốc cổ đại, đây vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn thấy một nam nhân cực phẩm như thế.

Nam nhân, không phải đều có chút phong độ ư? Coi như không có phong độ, nhìn thấy mỹ nữ như nàng, cũng cần phải có chút quan tâm đi.

Nam nhân kia lại có thể thờ ơ lạnh nhạt, biết rõ nàng sẽ rơi xuống vậy mà lại không đỡ một chút, tâm phải có có bao nhiêu tà ác mới làm ra được?! Khó mà tưởng tượng.

Kính Tâm vừa từ bên ngoài phủ vừa trở về, còn không biết rõ tình hình, nghi hoặc hỏi: "Tiểu Thư lại trốn?"

"Không trốn? Ngu sao mà không trốn ah! Cuối cùng không thể đợi ở chỗ này cả một đời, ta cũng không muốn chết già ở chỗ này ah."

"Nhưng là, người nói hôm nay Bát Vương Gia. . ."

"Cũng là bởi vì hắn muốn tới nên Đại phu nhân kia mới không trông chừng chặt như vậy. Nhưng mà đáng tiếc, lại bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy."

"Cái kia… Tiểu Thư thấy Bát Vương gia sao?"

"Ừm, thấy." Khúc Đàn Nhi gật gật đầu, giọng nói nghe có chút bất đắc dĩ.

"Vậy Bát Vương Gia dáng dấp ra sao?" Kính Tâm nhìn chằm chằm Khúc Đàn Nhi, không quá tin tưởng nàng nói tới.

"Dáng dấp ra sao ư? Ừ, để ta nghĩ một chút đi. Một đôi mắt, một cái lỗ mũi, một cái miệng, dạng chó hình người nha, còn có thể là dạng gì?" Khúc Đàn Nhi nhàm chán thuận miệng nói bậy. Hôm nay không ngẩng đầu nhìn, dù sao về sau ngẩng đầu không thấy, cúi đầu cũng có thể thấy được nên cũng không cần vội vã.

"Tiểu thư, người. . ."

"Ngươi hỏi nàng Bát Vương gia dáng dấp ra sao, còn không bằng hỏi chính nàng dáng dấp ra sao." Đúng vào lúc này, một nữ tử tuổi trẻ áo tím bước vào. Mày liễu mắt phượng, xinh đẹp động lòng người, nàng mỉm cười lại nói giọng điệu rất quen thuộc, tựa như đã sớm hiểu rõ ràng.

"A? Nguyệt Lạp, ngươi thật sự là con giun trong bụng ta." Khúc Đàn Nhi sững sờ, lập tức cảm thán.

Tô Nguyệt Lạp là người bạn đầu tiên của Khúc Đàn Nhi trong hai năm này. Nàng được Khúc Đàn Nhi cứu trong một lần chạy trốn thất bại. Còn có Kính Tâm và 'nàng' – chủ của cơ thể này từ nhỏ cùng lớn lên một chỗ, tuy nói là quan hệ chủ tớ, nhưng so tỷ muội tới còn muốn thân hơn.

"Nghe nói Khúc lão gia phân phó người chuẩn bị thành thân." Tô Nguyệt Lạp lo lắng hỏi.

"Trước tiên gả đi. Có lẽ sau đó có thể tìm được cơ hội rời đi." Ánh mắt Khúc Đàn Nhi hơi tối lại, hiện lên mấy phần đùa cợt. Nàng nhớ tới Khúc lão đầu tử nói chuyện đêm nào đó. Nói rõ là muốn nàng làm một con cờ? Bất quá lại nói, nếu như không phải nàng có cái trời sinh dung mạo họa thủy, lại có một cái đại nhân nào đó âm thầm trợ giúp, chỉ là một thứ nữ do thiếp sinh, khó có thể nhận được chuyện tốt như làm Bát Vương Phủ chính phi.

Tô Nguyệt Lạp bất đắc dĩ, ngồi xuống cái ghế bên cạnh, nghiêm mặt nói: "Đàn Nhi, tại Khúc Phủ ngươi cũng trốn không thoát, chẳng lẽ đến Bát Vương Phủ sẽ trở nên lại càng dễ? Nói cho ngươi, đừng nói là chạy trốn, kể cả ngươi nhất cử nhất động, từng câu từng chữ đều sẽ bị người giám thị, trừ phi Bát Vương gia thôi ngươi, nếu không. . ."

"Tạ ơn nhắc nhở." Tô Nguyệt Lạp trường biên đại luận, Khúc Đàn Nhi một chữ đều không nghiêm túc đi nghe. Tuy nhiên, một câu cuối cùng thôi, nàng ngược lại nghe được vô cùng rõ ràng.

Hơn nữa. . .

Khụ, thôi nàng? Đúng là một cái biện pháp không sai.

Tô Nguyệt Lạp cảm thán nói: "Ngươi. . . Tại sao phải đi? Vị trí Bát Vương Phi bao nhiêu nữ nhân muốn lấy được, sống tại trên đời này, mặc kệ ngươi đi nơi nào, chỉ cần có đầy đủ thân phận địa vị, liền không sợ người ta xem thường, càng không sợ để cho người ta khi dễ. Đến thời điểm. . ."

Khúc Đàn Nhi nói: "Cứ để nguyên đi, Nguyệt Lạp. Một cuộc đời bình thường, an ổn mới là cuộc đời thật sự. Hơn nữa, ngươi không cảm thấy cái loại cuộc sống cả ngày cùng một đoàn nữ nhân tranh đến đấu đi, không phải ngươi chết chính là ta sống rất mệt người sao?"

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiếu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Ngươi Bỏ Vợ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Trốn cũng không thoát, vậy thì gả đi 2

Suy nghĩ của Tô Nguyệt Lạp, Khúc Đàn Nhi không phải là không hiểu.

Thậm chí rất nhiều đạo lý quan trọng và các loại sinh tồn quy tắc sinh tồn, nàng đều rõ ràng.

Trên TV không phải là rất thích diễn mấy loại kịch bản này sao?

Hậu cung, trạch viện, giữa các nữ nhân cùng nữ nhân tranh đấu, chỉ tiếc. . . Nàng, không làm được.

"Đàn Nhi, ngươi nghe lời khuyên của ta một chút đi."

"Ai nha, mệt mỏi quá ah, ta phải lên giường đi nằm một chút. Vừa mới té một cái, thật sự là đau muốn chết nha. Không được, không được, bây giờ mà

không ngủ một lát, ta thực sẽ mệt chết đi." Khúc Đàn Nhi khoát khoát tay, làm một bộ dạng mệt mỏi sắp chết, quét hai cái nữ nhân một chút. Sau một khắc, nhanh chóng rút lui.

"Kính Tâm, ngươi cũng giúp ta khuyên nhủ nàng." Nguyệt Lạp nói.

Kính Tâm lắc đầu, cũng là một biểu cảm muốn mà không giúp được.

. . .

Một tháng sau, hôn lễ đúng hạn cử hành.

Khúc Phủ, Bát Vương Phủ, gấm đỏ đèn lồng treo trên cao, phi thường náo nhiệt.

Mũ phượng cùng khăn quàng vai, lễ nghi phiền phức, mọi thứ đều đầy đủ, hoàn toàn khiến cho người tìm không thấy nửa điểm tì vết.

Mà tân lang từ bắt đầu đến kết thúc đều là bày ra một nụ cười nhạt, nhìn không ra là cao hứng, vẫn là một chút cảm giác đều không có. Coi như là cao hứng thế nào, cười, nếu duy trì lâu, khóe miệng cũng sẽ chết lặng, nhưng hết lần này tới lần khác. . .

Nghênh kiệu, bái đường, nhập động phòng.

Ai!

Khúc Đàn Nhi thứ 121 lần thở dài, kết quả này, không phải nàng mong muốn.

Mới ra Khúc Phủ cửa lớn, nàng liền tưởng tượng bị kẻ cướp đến cản kiệu cướp tiền, thiên tai nhân họa cũng xảy đến. Thế mà kết quả lại là một đường thông thuận, nửa điểm phong ba đều không thổi tới. Tiến vào Bát Vương Phủ, nàng nghĩ, có thể sẽ có mấy cái nữ nhân đi ra khóc sướt mướt náo lớn sự tình hay không, nhưng. . . Cả hôn sự hoàn toàn thông thuận đến mức làm cho nàng muốn thổ huyết.

Kẹt kẹt. . .

Cửa phòng tân hôn, bị người đẩy ra, bóng dáng thanh dật rảo bước tiến tới.

"Chúc Bát Vương Gia cùng Bát Vương Phi ân ân ái ái, vợ chồng hòa thuận, sớm sinh quý tử, bách niên giai lão." Lời nói của bà mối văng vẳng tại bên trong, cũng không lâu lắm, phòng cửa tân hôn lại đóng lại.

Sau đó. . .

Khúc Đàn Nhi an tĩnh lạ thường ngồi tại mép giường, một tấm hỉ khăn đem mắt nàng che phủ. Đêm nay động phòng hoa chúc này là không thể xảy ra, nàng sẽ tận lực tránh khỏi. Đến mức dùng biện pháp gì, đương nhiên một lúc liền rõ.

"Tướng công! . . ." Khúc Đàn Nhi than thở nhẹ, không đúng, là thanh âm điệu đà, mềm mại phát ra từ bê trong. Mềm mại đến mức chính tay nàng cũng nổi hết da gà da vịt gì đó. Lúc đó, lại thành công khiến Mặc Liên Thành vừa mới muốn bước chân vào ngưng lại. Sau một khắc, hắn lại đem bước chân bước ra, đôi mắt tựa hoa đào hiện lên một vòng quái dị.

Nàng coi nơi này là thanh lâu?

Bên trong là nữ tử thanh lâu gọi nam nhân?

"Tướng… công, là chàng sao? Tại sao lâu như thế mới đến, thiếp đã chờ rất lâu rồi." Khúc Đàn Nhi tiếp tục nhăn nhăn nhó nhó. Ông trời a, cái này là nàng xem xét mấy ngày bên ngoài thanh lâu học được.

Chỉ là. . .

Nàng muốn thổ huyết, nàng dám thề với trời, nàng gọi mị như thế, tuyệt đối không phải đang gọi xuân, cũng tuyệt đối không phải đang dẫn dụ hắn tới.

Đương nhiên, là có dự định khác.

Nghe nói, là nam nhân đều không thích dong chi tục phấn*. Như vậy, nàng liền dong cho hắn nhìn, tục cho hắn nhìn. Để hắn vừa nhìn thấy, liền nhượng bộ lui binh!

*dong chi tục phấn: Những người phụ nữ phong tình, không có đầu óc, trang điểm đẹp đẽ bề ngoài để quyến rũ nam nhân

"Ngươi gọi Bản Vương là tướng công?" Mặc Liên Thành chau lông mày.

"Đúng thế nha. Thành thân cũng xong, ngươi không phải chính là tướng công của ta sao? Hì hì. Nếu ngài không thích gọi tướng công, ta cũng có thể gọi là chàng yêu."

". . ." Gương mặt tuấn mỹ vô song Mặc Liên Thành biểu hiện hơi cứng đờ.

Bình thường hắn luôn luôn mang thần sắc bình tĩnh, nay có chút dấu hiệu khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiếu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Ngươi Bỏ Vợ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 10: Trốn không thoát vậy thì gả đi 3

"Bọn hắn giao phó ngươi làm gì, hay là muốn ngươi làm gì?" Mặc Liên Thành nhỏ giọng nói, tựa như đang nói với chính bản thân, khiến người nghe được không quá rõ ràng.

"Chàng yêu, ngươi đang nói cái gì?" Khúc Đàn Nhi tiếp tục dịu dàng hỏi thăm.

Cái giọng điệu buồn nôn này, thật sự là nàng nói ra ư?

Khúc Đàn Nhi thực sự không dám khẳng định. . .

Mặc Liên Thành tiếp tục chau mày, không nóng không lạnh mà nhìn nàng.

Chờ một hồi lâu cũng không có động tĩnh, thanh âm mềm mại của Khúc Đàn Nhi thúc giục: "Phu quân, không còn sớm nữa. Hình như là phải uống rượu giao bôi."

". . ." Tên nào đó tiếp tục trầm mặc, tựa như đang chờ cái gì.

"Chàng yêu, ngày tốt giờ lành, bỏ lỡ liền không tốt."

Nam nhân bình thường nghe được vị tân hôn thê của bản thân trái một câu chàng yêu, phải một câu chàng yêu, cho dù hắn kiên nhẫn mười phần, tính tình phi thường tốt, cũng sẽ cảm thấy tân nương tử này cứ chỉ lỗ mãng, thất sủng là thiết yếu. Đây chính là Khúc Đàn Nhi tính toán chiêu thứ nhất, để Mặc Liên Thành rời xa bản thân.

Không ngờ, Mặc Liên Thành nhạt nhẽo nói: "Ngươi cứ như vậy chờ đợi không kịp?"

"Đúng vậy a, chàng yêu, xuân tiêu nhất khắc thiên kim*, lãng phí thực sự không tốt, vẫn là nên nhanh chóng mà làm nha." Nàng muốn buồn nôn chết hắn, để hắn động phòng không có "Tính" thú. Không đúng, hắc hắc, rượu giao bôi vừa uống, hắn muốn có tình thú cũng lên không nổi. Đó là nàng chiêu thứ hai.

*xuân tiêu nhất khắc thiên kim: một phút xuân đáng giá ngàn vàng

"Xem ra, bọn hắn đem ngươi dạy không sai, làm thế nào để quyến rũ nam nhân đều rõ như lòng bàn tay. Ngươi đã như thế đói khát, Bản Vương ngược lại sẽ. . . cân nhắc thành toàn ngươi." Mặc Liên Thành lành lạnh nói câu này.

Lập tức, như là bom nổ, khiến đầu Khúc Đàn Nhi nổ tung.

Chiêu thứ nhất thất bại. . . Ô ô.

Nửa ngày trôi qua. Bên trong phòng hỷ không có động tĩnh.

Trong yên tĩnh, Mặc Liên Thành chậm rãi tràn ra mấy chữ từ môi mỏng: "Bản Vương như ngươi mong muốn rồi, cao hứng sao?" Hắn vừa định hướng bên giường đi đến, chỉ là, bước đầu tiên còn chưa có đi thì…

"Chờ một chút!" Nhanh như chớp, đôi mắt to tròn của Khúc Đàn Nhi dưới khăn hỷ đỏ nhanh chóng chớp động, "Chàng yêu, chúng ta rượu giao bôi còn chưa có uống."

Mặc Liên Thành quét qua hai ly rượu nhạt trên bàn, mắt sáng lạnh lùng, "Không cần. Trực tiếp động phòng khá hơn chút, ngươi không phải đợi rất cấp bách sao?"

Thân thể Khúc Đàn Nhi cứng đờ.

Chiêu cho uống rượu giao bôi cũng không có phát huy tác dụng? Phải thay cái biện pháp khác. . . Nàng sau đó, dưới khăn hỷ đỏ nâng trán, "Chàng yêu, Đàn Nhi hôm nay thân thể không thoải mái. Là phát sốt, dường như sắp ba mươi chín độ 8, chỉ sợ giúp không được Vương Gia động phòng được mỹ mãn."

"Bản Vương không ngại."

"Ừm, còn có, trên mặt Đàn Nhi còn có mụn. Hình như đại phu nói là phát ban, sợ để phu quân nhìn, ảnh hưởng tình thú của phu quân." Lại nói không ngại?! Nếu hắn không ngại thì cũng là nàng chú ý được không? Lại nói, nàng cũng đã nói nhiều như vậy, ngay thẳng như vậy, cứ coi như kẻ ngớ ngẩn cũng có thể nghe ra nàng ý gì nha, ý nói là nàng không muốn động phòng!

Thế nhưng hết lần này tới lần khác. . .

"Biết thay Bản Vương suy nghĩ như thế, vậy tối nay Bản Vương lại càng nên yêu thương ngươi thật tốt mới đúng." Mặc Liên Thành bỗng nhiên trở nên rất kiên nhẫn.

"Thương yêu?" Khúc Đàn Nhi khóe miệng giật một cái, hoài nghi mình có phải hay không nghe lầm, nhưng ngẫm nghĩ, lại cứng rắn đem những lời mắng chửi thô tục đến cổ họng nuốt trở về, tiếp tục nhẹ giọng thì thầm, gắt giọng: "Nhưng là. . . Đàn Nhi tới kinh nguyệt."

"Cho nên?" Hắn là nghe ra ý của nàng. Cũng là lần đầu tiên bị nữ nhân ghét bỏ.

"Cho nên, không bằng mời tướng công chọn chỗ khác ngủ một đêm."

"Chỗ này là phòng tân hôn của Bản Vương."

"Đúng, thực sự là không sai. Nếu ngài không ngại ngủ trên mặt đất, Đàn Nhi cũng không ngại ngài lưu lại."

"Rất tốt." Hắn khinh đạm trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiếu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Ngươi Bỏ Vợ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Trốn không thoát, vậy thì gả đi 4

Lại là một câu 'Rất tốt'? Hắn có ý tứ gì?

Ở lại? Không ở lại? Ai, đều tại cái khăn trùm hỷ đỏ này nha. Nếu không nàng đã ngẩng đầu lên nhìn xem Mặc Liên Thành hiện tại có biểu tình gì. Khúc Đàn Nhi đang suy đoán ý nghĩ. Tên này một chiêu trực tiếp ghét bỏ không được, rượu giao bôi không trúng kế, như vậy, chỉ có thể dùng một chiêu cuối cùng. Một chiêu cuối cùng này rất độc, nàng phải thành công!

Lại nào có thể đoán được, lại xuất hiện một cái ngạc nhiên mừng rỡ. Mặc Liên Thành nhàn nhạt hỏi: "Bản Vương ra khỏi cái cửa này, ngươi không hối hận sao?"

"Tướng công đi thong thả, không tiễn."

Mặc Liên Thành phất tay áo rời đi. Lúc trước khi đi, ánh mắt quét qua góc cuối giường một cái.

Một lát sau.

"Chàng yêu, ngươi vẫn còn chứ?" Khúc Đàn Nhi thăm dò hỏi.

Trong phòng một mảnh trầm mặc, không có người đáp lại.

"Không cần gọi, chàng yêu của ngươi cũng đã đi." Tô Nguyệt Lạp đi vào tân phòng, lại thuận tiện đóng cửa phòng lại. Bên ngoài nha hoàn, đều bị nàng đuổi đi.

"A, thật tốt." Khúc Đàn Nhi nghe xong, đưa tay kéo xuống cái khăn hỷ đỏ trên đầu. Ngay lập tức, khuôn mặt tươi cười treo lên, lại nhanh chóng đem mũ phượng trên đầu toàn bộ đều kéo xuống hết. Vật này quá nặng, ép tới mức khiến nàng vừa váng đầu vừa choáng. Nếu không phải là cố gắng chống đỡ, sớm đã đem bọn chúng vứt bỏ.

Nàng từ trên giường đứng lên, hướng bên cạnh bàn gỗ đàn hương sơn son ngồi xuống. Nàng quét mắt một vòng trên mặt bàn còn bày biện hai chén thanh rượu, lắc đầu, lẩm bẩm: "Ai, thật sự là đáng tiếc rượu này của ta, lãng phí tiền của ta, càng lãng phí dược ta đặc biệt bỏ vào vì hắn. Đáng tiếc nha, quá đáng tiếc."

Nói xong, nàng đem hai ly rượu cầm tới chỗ bồn cây cảnh của gian phòng đổ.

Khúc Đàn Nhi lại lên tiếng: "Kính Tâm, ngươi có thể đi ra."

"Tiểu. . . Chủ tử." Kính Tâm giơ một thanh trường đao, mặt mũi tràn đầy sát khí đồng dạng theo phía sau giường từ nơi hẻo lánh đi tới.

“Kính. . .” Khúc Đàn Nhi vốn muốn nói cái gì, lại nhìn thấy Kính Tâm, lông mày nhăn nhăn: “Khụ! Kính Tâm nha, đao rất nặng, ngươi có thể đem nó cho buông ra.”

“Đàn Nhi, ngươi không phải là muốn mưu sát Bát Vương Gia a?” Tô Nguyệt Lạp khó tin nhìn Kính Tâm đao trên tay, lại quét mắt nhìn một mặt đầy ý cười của Khúc Đàn Nhi, da đầu tê dại một hồi.

“Sai, giết người phải đền mạng, ta cũng không muốn một mạng đổi một mạng. Cái kia ăn nhiều thua thiệt.” Ngón tay thon ngọc của Khúc Đàn Nhi hướng nóc giường phương hướng chỉ một cái: “Nhìn thấy không, ta chỉ cần cái đồ vật bên trên nóc giường kia rơi xuống là được rồi.” Nàng là vì tránh khỏi động phòng, suy nghĩ nát óc, nghĩ kỹ mấy chiêu.

Sau cùng chiêu này, là nước đá xối!

Dục hỏa có mạnh hơn nữa, bị gặp một chút nước đá này đổ xuống, nam nhân nào cũng sẽ không có hào hứng.

Khúc Đàn Nhi cũng là có chút tự hào.

Biết chiêu thức của bản thân có hơi tiểu nhân, bất quá có còn hơn không.

“Đàn. . .” Nguyệt Lạp có cảm giác câm nín.

“Yên tâm, sẽ không chết người. Lại nói, ta cũng không có cơ hội dùng tới.” Khúc Đàn Nhi nhún nhún vai, một mặt không quan trọng.

“Ngươi làm như vậy, thật không hối hận?” Nguyệt Lạp thật không rõ nàng nghĩ thế nào. Nữ nhân gả đi, không phải có lẽ trăm phương ngàn kế tìm biện pháp để được phu quân sủng ái sao?

“Sẽ không.”

“Có quyền thế có địa vị, có cái gì không tốt.”

“Không tốt.”

“Tại sao?”

“Không tại sao. Ta chỉ là không thích.”

Tô Nguyệt Lạp nghi hoặc, đối với Khúc Đàn Nhi mà nói, cho tới bây giờ liền không phải nghi hoặc. Cho tới nay nàng chỉ có một mục đích, là tự do, một cái tự do mà nàng luôn mong muốn. . . Khụ! Trọng điểm là tìm biện pháp xuyên trở về. Nàng biết rõ, mình có thể tới đây, khẳng định sẽ có biện pháp trở về.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiếu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Ngươi Bỏ Vợ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Sửa trị thị thiếp của tên nào đó 1

“Đàn Nhi “

Tô Nguyệt Lạp còn muốn nói điều gì, lại bị Khúc Đàn Nhi cắt ngang, “Vậy ngươi có hối hận đi theo ta vào Bát Vương Phủ hay không?”

“Không.”

“Ừm, vậy là tốt rồi. Không có việc gì, các ngươi đều đi ngủ đi. Cả một ngày hôm nay ta cũng mệt mỏi rồi.” Khúc Đàn Nhi nhếch miệng cười một tiếng, bàn tay trắng nõn hướng hướng cửa phòng chỉ một cái, muốn các nàng tự bản thân xử lý. Nhưng sau một khắc, nàng hình như nghĩ đến cái gì, đôi mắt đẹp giả bộ đáng thương nhìn về phía Kính Tâm, “Kính Tâm à, trước tiên ngươi vẫn nên giúp ta đem xô nước đá bẫy trên đỉnh giường cái kia lấy xuống đi. Ta sợ nửa đêm sẽ đổ xuống đầu ta nha.”

Kính Tâm nhìn nàng một chút, tự giác hướng bên giường đi qua.

Lúc Tô Nguyệt Lạp ly khai thì Khúc Đàn Nhi tiến tới gần nàng, bên tai Nguyệt Lạp nhỏ giọng phân phó một câu.

Tô Nguyệt Lạp nghe được, có chút không hiểu thấu, vẫn là gật đầu.

Sau một đêm ngủ ngon, trời sáng.

Cái người nằm sấp trên giường cũng không có dự định mở mắt ra.

Nha hoàn nào đó đứng bên giường, tuyệt đối có tính nhẫn nại chờ.

"Chủ tử, hiện tại đã hừng đông, nên tỉnh rồi." Kính Tâm nhỏ giọng hô gọi.

"Ừm, ta biết." Thanh âm Khúc Đàn Nhi truyền ta từ trong chăn, còn có nghe ra giọng mũi đậm.

"Chủ tử đã sớm tỉnh?"

"Ừm, lúc ngươi vừa vào cửa ta liền tỉnh." Nàng là nằm im, nhưng cũng không phải là sẽ ngủ im như lợn chết. Độ mẫn cảm nàng cũng không kém hơn so với Kính Tâm.

"Vậy sao chủ tử không dậy?"

"Ta đang chờ."

Kính Tâm giật mình, không hiểu rõ ràng cho lắm.

"Chờ ngươi lúc nào mở miệng nha. Bất quá, ngươi hôm nay mở miệng tựa hồ so thường ngày sớm một chút. Chí ít cũng nên đợi ta đếm xong hai trăm con cừu non chứ." Khúc Đàn Nhi đem người trong chăn nhích lên, có chút vô lại mà nhìn Kính Tâm.

Kính Tâm trợn mắt một cái, nhắc nhở: "Chủ tử, bên ngoài có người đang chờ ngài."

"Ồ, ai a?"

"Nghe nói là một cái thị thiếp phu nhân nào đó trong phủ Bát Vương Gia, hiện tại là đang ở Thiên Sảnh chờ ngài." Kính Tâm có gì đáp nấy.

"Sau đó thì sao?"

"Chủ tử là nên thức dậy đi."

"Ồ." Ai, những người này, thật đúng là nhàn rỗi không chuyện gì làm.

Chờ đến lúc Khúc Đàn Nhi cùng Kính Tâm từ trong phòng đi ra thì sắc trời đã sáng rõ. Không phải, là mặt trời đã lên đến giữa không trung đi, đến mức thị thiếp chờ bên ngoài Thiên Sảnh lúc này đã sớm chờ đến không còn kiên nhẫn, nhưng mà lại không thể biểu hiện ra ngoài.

Khúc Đàn Nhi quét mắt một lượt.

Quả nhiên nhìn thấy một cái mỹ nhân tiêu chuẩn "Phú quý".

"Là Vương Phi tỷ tỷ a, Hương Nồng. . ."

"Không cần đứng. Ngồi đi, dù sao ta cũng muốn ngồi xuống."

Y Hương Nồng thấy Khúc Đàn Nhi đi đến cửa phòng, liền nghĩ muốn đứng lên nghênh đón. Chỉ là cái mông vừa rời khỏi ghế, một câu của Khúc Đàn Nhi liền đem nàng động tác ngưng lại, tạm thời cứng lại ở đó. Sắc mặt có chútkhó coi, khẽ cắn môi, vẫn là nhịn xuống: "Ha ha, đã vậy Hương Nồng liền không khách khí, tỷ tỷ cũng ngồi."

"Nghe nói ngươi tìm ta, không biết tìm ta có chuyện gì đây?" Khúc Đàn Nhi khẽ mỉm cười, không nhanh không chậm ngồi vào ghế, thuận tiện bày ra một bộ dạng dễ nói chuyện, một chút vênh váo cùng hung hăng đều không từng có. Lúc bước vào Thiên Sảnh lần đầu tiên nhìn thấy Y Hương Nồng nàng liền biết, người tới đây là cái nhân vật hung ác.

Y Hương Nồng đây là một khuôn mặt trang điểm quần áo diễm lệ, châu báu trang sức cũng đeo đầy tay, toàn thân có thể nói là kim quang lóng lánh. Thật khiến người không khỏi hoài nghi, cái nữ nhân này tới có phải muốn khoe khoang trên người nàng có bao nhiêu đồ vật đắt tiền hay không? Bất quá, khuôn mặt ngược lại là đẹp, đẹp đến mức diêm dúa lòe loẹt, chỉ là. . . Mặc Liên Thành lúc hôn nàng, liệu có nước miếng dính đầy bột phấn không. Sức khỏe của hắn hẳn là cần kiểm tra một chút.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiếu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Ngươi Bỏ Vợ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 13: Sửa trị thị thiếp của tên nào đó 2

Y Hương Nồng nói: "Muội muội là đến vấn an ngài."

"Có ý tứ." Khúc Đàn Nhi thực ra cũng không hiểu quy củ lắm, tất cả đều là tùy ý.

"Tỷ tỷ mới tới Bát Vương Phủ, đối với sự tình trong phủ có lẽ còn chưa có rõ ràng. Nếu có cái gì cần muội muội cống hiến sức lực, cứ việc phân phó. Dù nói thế nào, muội muội tại phủ cũng đã mấy năm." Y Hương Nồng hé miệng cười một tiếng, tựa như đang khoe khoang lấy cái gì, ý cười quá đậm khiến người nhìn cảm thấy chướng mắt.

"Ồ, có ý tứ." Khúc Đàn Nhi vẫn là câu này. Nữ nhân này, nàng không có ưa thích chút nào, giả dối đến mức làm cho người ta chán ghét.

"Nghe gia nhân nói, đêm động phòng hoa chúc, Vương Gia không ở trong phòng tỷ tỷ?" Y Hương Nồng tựa như lo lắng nhìn về phía Khúc Đàn Nhi. Nhưng nghe ra, ngược lại càng giống như là có chút hả hê.

"Nguyên lai ngươi cũng biết rõ, tối hôm qua Vương Gia không có ngủ ở phòng hỷ." Khúc Đàn Nhi hơi hơi nhíu lông mày cúi đầu, giọng mang thương cảm. Cúi đầu, nhưng thật ra là để che giấu chán ghét nơi đáy mắt.

"Vậy tỷ tỷ làm sao không lưu lại Vương Gia?"

"Lưu không được. Ai..." Bộ dạng bất đắc dĩ, đau lòng khổ sở bày ra, giọng điệu thương cảm vẫn là muốn làm cho giống thực.

Lời này Khúc Đàn Nhi vừa nói, Kính Tâm bên cạnh thiếu chút nữa nhịn cười không được, cũng vội cúi đầu che giấu. Chủ tử của nàng từ lúc nào lại thích trêu đùa người như thế?

"Đêm đó một mình tỷ tỷ ngủ, là rất lạnh đi."

"Không lạnh, rất ấm áp." Khúc Đàn Nhi thuận miệng trả lời.

"Muội muội thật sự rất thương nỗi khổ này của tỷ tỷ."

"Không khổ qua, ta rất vui vẻ."

"Tỷ tỷ… " Y Hương Nồng còn muốn nói chuyện nhưng mà…

"Y phu nhân, mời uống trà." Kính Tâm bưng lên trên bàn một ly trà được chuẩn bị trước, đưa đến, cũng nhàn nhạt cắt ngang lời nói của Y Hương Nồng. Cũng vì nàng vừa mới nhận được Khúc Đàn Nhi liếc mắt ý tứ ám chỉ.

Bị người khác cắt ngang lời nói chắc chắn là sẽ khó chịu. Y Hương Nồng hung ác trừng Kính Tâm một cái, nhưng còn e ngại Khúc Đàn Nhi ở đây, tức giận không tiện phát tác. "Tỷ tỷ, ngài uống trà." Y Hương Nồng thế mà lại đem trà Kính Tâm đưa ra, làm bộ muốn đưa đến trước mặt Khúc Đàn Nhi.

Khúc Đàn Nhi khóe miệng giật một cái, không có nhận, thản nhiên nói: "Cho ngươi, uống đi."

"Là tỷ tỷ uống trước, Hương Nồng mới dám uống."

"Không cần chờ ta, ngươi trước tiên uống đi."

"Không được. Dù sao tỷ tỷ là Vương Phi, Hương Nồng cũng chỉ là một phu nhân, làm sao có thể lại uống trà trước tỷ tỷ. Cái này quá thất lễ nha." Y Hương Nồng nếu quả thật sợ thất lễ, nàng chính là không có tư cách gọi Khúc Đàn Nhi là "Tỷ tỷ". Rõ ràng là đang vi phạm quy củ, một cái thị thiếp sao là tư cách tự xưng muội muội với nàng? Nàng cùng lắm so với thân phận nô tỳ hơi cao một điểm. Đường đường là Vương Phi trước mặt, nàng cũng phải tự xưng là nô tỳ.

"Đều là người một nhà, không cần giảng quy củ nhiều như vậy, ngươi cứ uống đi." Khúc Đàn Nhi lười nói toạc ra chân tướng.

"Không được, vẫn là tỷ tỷ uống trước."

"Làm sao? Chẳng lẽ ngươi sợ Bản Vương Phi cho ngươi hạ độc?" Khúc Đàn Nhi lạnh nhạt nói, vẫn ôn hòa như cũ. Thế nhưng trong lời nói của nàng lại lộ ra mấy phần uy nghiêm cùng sắc bén. Nàng hợp lý nói ra chức vị Vương Phi, còn đổi các xưng hô, tự xưng Bản Vương Phi.

Nha, cái nữ nhân này, muốn uống liền uống đi. Lại còn ở nơi này dông dài cũng khiến người nghe phiền nha.

"Tỷ tỷ nói như vậy, cái kia muội muội ta. . ."

"Ừm, ngươi cứ uống. Không phải chỉ là một ly trà sao, ta sẽ không truy cứu cái gì."

"Vậy ta uống trước." Y Hương Nồng trầm trầm cười một tiếng, trong mắt thiếu không được một tia đắc ý, ngửa đầu liền đem trà trong chén toàn bộ đều uống hết vào bụng, nửa giọt cũng không dư thừa.

Khúc Đàn Nhi đợi nàng đem uống trà xong, lúc này mới không nhanh không chậm hoàn thành lời ban nãy mới nói một nửa còn chưa xong, tiếp tục nói. Bất quá, nàng thực sự khẳng định, nàng thốt ra lời này xong, Y Hương Nồng cũng phải đổi sắc mặt: ". . . Dù sao cái kia cũng là trà từ hôm qua. Ta cũng

không muốn uống, miễn cho thương thân thể.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiếu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Ngươi Bỏ Vợ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.